

TÁJ.

Két felhő az égen összecsikordúlt
s fekete gyöngykoszorúként csapódott
a Tiszára zápor.

Laposra rémült homlokkal álltak
a fák, köztük vonúlt füstölve át
a napfény s lusta távolon, nevető
bokrok fakadtak a zápor alá.

Engem hozott a szél, kazalos hajam
után megfordúlt tiz fa ütötten és
hét deszkapalánk.

Később lomha állatok jöttek bólintva
a tájra és hátukon pirúlt
a hős nyár; én karom kinyitottam
lobogón és messze röptem.

(Szeged.)

RADNÓTI MIKLÓS.